

Cristina MODREANU

Un Caragiale fără miez

„Obsesia Caragiale“ nu conține să-și spună cuvântul când vine vorba de alegerile regizorilor din toate generațiile. Și l-a spus și în cazul lui Ion Mircioagă, personalitate promițătoare a generației încă tinere de regizori de la noi, care a decis să pună în scenă *D'ale carnavalului* luându-și ca „aliat“ trupa Teatrului Valah din Giurgiu. În prezentarea spectacolului intențiile regizorale sunt formulate incitant: „regizorul se arată preocupat de un univers care are drept coordonată esențială a înființării petrecerea – la iarbă verde sau între blocuri, în berării sau în autobuze, la nunți sau la înmormântări...“. Desigur, nu e prima dată când teoria nu-și găsește corespondent în practică. Ce se vede, așadar, pe scenă? (scena mică, foarte mică, extrem de mică a Teatrului Valah). Spațiul și așa infirm este

„omorât“ de panouri publicitare – nu de azi, ci de ieri. Reclamele arătoase, cu sloganuri formulate cu o fermecătoare naivitate ce apăreau în ziarele și revistele interbelice sunt reproduse pe spații generoase de scenografa Diana Ioan (atât de generoase încât mai că te gândești că alte idei nu s-au mai găsit). Panourile sunt puse pe roțile așa că pot fi mișcate la o adică. Ceea ce nu se întâmplă decât în scena balului, în restul timpului acțiunea fiind mai degrabă statică, de fapt deranjant de statică. Personajele – incomplet luate în stăpânire de actori (dintre care unii nici măcar nu s-au oboșit să învețe textul, având nevoie de sufleur în seara premierei) – sunt preocupate doar de „cucerirea“ singurului scaun aflat pe cei câțiva centimetri de scenă rămasă neacoperită de panouri. Munca regizorului de a suprapune diversele stări ale personajelor cu arii „asortate“ din opere celebre este ruinată de lipsa de înțelegere a ideii de către actori, care-i dau înainte cu textul auzit din culise fără să mai țină seama de altceva. La drept vorbind,

singurii care nu par că au urcat pe scenă doar fiindcă „ăsta-i serviciul“ sunt Mirela Nicolau (o *Mița* patetică, plină de energie, genul care mută munții din loc, la propriu chiar, pentru un „amor sacru“), Florin Dumitru (chiar dacă exagerează puțin cu alintarea și nu-și clinește personajul din același registru îngust de la început și până la sfârșit, el conturează un *Catindat* haios), și Nicu Botezatu (un actor cu o uriașă înzestrare pentru comedie, al cărui *Crăcănel* este modelat din pasta tragicomică a lumii circului).

Continuând să cred în capacitățile regizorului, îndrăznesc să spun că Ion Mircioagă are un tip de sensibilitate acută care-l împiedică să adere la umorul mustos al lui Caragiale. Montarea lui are la bază observații inteligente, corecte, dovedind finețe și bun-gust dar duce lipsa aceluia miez savuros „made in Caragiale“ fără de care *D'ale carnavalului* ar fi doar o piesuță cu intrigă subțire și multă agitație, așa cum pare, din păcate, pe scena (mică) a Teatrului Valah.